

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592764816/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

an, det er, som om De gik og søgte Leiete. Men hvad hedder dog Rittergutsbesitzer paa Fransk? Lad os see i et Lexicon .... *Seigneur d'une terre, d'une terre noble*. Det er for langt, det holder en Franskmand aldrig ud. *Seigneur*, nei, det siger man ikke i en Salon, urdtagen Godsets Navn følger efter med *de* foran .... *Monsieur*, ih nei, saa bliver De Prælat eller Prinds .... Vil De være Baton? Er Deres Gods blot større end en Urtepotte, saa gjør jeg Dem til Baron paa det. Naa, ja, ja – men hvad da? Hør, veed De hvad, De bliver simpelt væk *Chevalier, Cavaliere*, og saa skal jeg nok hviske Folk i Øret: *Seigneur d'une terre* .... Hvad skete saa med Grev Fritz paa hans Udenlandsreise? Var der ikke en Duel i Anledning af en Dame, en Skuespillerinde? Fortæl det; jeg veed da, De kan fortælle, saa man kan høre det.»

Jeg fortalte, ikke just den hele Sandhed, men saa meget af den, som jeg ansaae for rigtigt at give tilbedste; men om jeg saa havde fortalt Alt nok saa omstændeligt, vilde det ikke have været tilstrækkelig piquant, og Comtesse Felicia sagde tilsidst:

»Der er Mere! Søde Baronesse, er De ikke af samme Mening som jeg? Han er en mysteriøs Person; man maa tage sig iagt for ham. Vi vil nu indskrive ham blandt *nos intimes*, men med et Notabene, indtil han har fortalt Alt. *Signor Cavaliere*, maa jeg saa have den Fornøjelse at forestille Dem for Generalinden – for det er mig, som har anmeldt Dem, dengang vidste jeg jo ikke – ellers kunde Baronessen selv forestille Dem for sin Svigerinde .... Hun er allerede inde i Salonen og tager imod .... Eller veed De hvad? Gaa ud af denne Dør og lad Dem føre igjennem Forsalen ind i Salonen.»

Jeg troede at forstaae, at Comtesse Felicia, for det Tilfælde, at der var Besøgende, ikke vilde komme med mig fra Damernes Værelse, som om jeg horte til Familien, og at jeg derfor skulde gaae den for Fremmede sædvanlige Vei. Medens jeg gik igjennem Forsalen, skjød jeg Ordensbaandet, som jeg sædvanligvis bar skjult, frem i Knaphullet.

Saa snart jeg kom ind, forestillede Comtesse mig ogsaa for Generalinden som Brukspatron; men uden at give mig Tid til at veksle et Ord med denne Dame, trak hun mig strax ved Armen hen i nogen Afstand og spurgte: »Har De mødt Keiseren i Forsalen?»

»Hvilken Keiser?»

»Det er det Samme, hvilken. Keiseren eller Kongen eller Fyrsten af Reus? De er jo bleven Ridder, siden vi saaes sidst, og det er dog ikke

saa længe siden! Naar jeg vender mig om, har De maaskee en Sjerne og er Durchlaucht. Sig mig ligesaa godt det Hele strax: Hvad er De?»

»Men, kjære Comtesse, nu veed De jo Alt.»

»Nei, jeg veed ikke Alt! Man veed aldrig Alt om et Menneske, der saadan voxer ud Stykke for Stykke. Man veed ikke, hvor det kan ende.»

»Men det veed vi jo aldrig om hinanden. Enhver af os er som en lukket Bog, der maa læses ud, inden man kjender den. Den hele Bog staaer aldrig paa første Blad.»

»Jo, den staaer paa Titelbladet, og De er en Bog uden Titelblad . . . men nu kan det være det Samme, for en Gangs Skyld er det pi-quant . . . Nu vil jeg betro Dem Noget: Generalinden seer efter Dem.»

Jeg gik tilbage til Generalinden for at føre den indledende Samtale, som Skik og Brug fordrer. Hun havde i dette Øieblik reist sig for at hilse paa en romersk Patricierinde, og jeg blev forbauset ved at se hendes Høide. Hun var, som jeg senere erfarede, selv undselig over den, og Folk, der i en eller anden Henseende ere undselige, kunne aldrig ret føre en Person, hvorvel jeg langt fra tør sige, at Generalinden, naar det behøvedes, manglede Anstand. Forresten anvendte hun ikke det rette Middel til at skjule Høiden; thi hun holdt sig saa rank, som om hun vilde sige: Siden det ikke kan være anderledes, saa seer da hele Sandheden. Dette gav hendes Væsen noget Energisk og Afmaalt, som ikke svarede til et ret rart, blidt Udtryk, hendes Øine ofte havde, og man foranledigedes til at tage hende for ældre, end hun virkelig var. Hun var omtrent to og tredive Aar. Paa Grund af hendes Høide følte man sig altid besynderlig fjern fra hende og kunde ikke let danne sig en Mening om hende. Efter det forholdsvis ringe Bekjendtskab, jeg gjorde med hende, troer jeg, at hun var en Dame med Hjer- te, men kun for sine Egne.

Jeg kjendte den romerske Dame, der i dette Øieblik talte med Generalinden, og hun mindedes at have truffet mig hos den østerrigske Gesandt. Dette, troer jeg, gjorde et godt Indtryk paa Generalinden, der langt mindre brød sig om at »modtage» en af Comtesse Felicias Landsmænd end En, der hørte til »Selskabet» i Rom, og da jeg vilde trække mig tilbage, spurgte hun, formodentlig som venlig Hentydning til, at jeg ikke burde forlade Huset endnu, om jeg havde seet Udsigten. Salonen var et meget stort Værelse i den svære, næsten